

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko Skarbowi Państwa Prezydentowi Miasta G. i Gminie Miasta G.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanej Gminy Miasta G..**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 lutego 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, art. 5 i art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece, powód A. G. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do oceny, czy w szczególności opisanych okolicznościach faktycznych konkretnego przypadku można nabywcy nieruchomości przypisać złą wiarę. Za przyjęciem skargi do rozpoznania miała ponadto przemawiać jej oczywista zasadność wynikająca z faktu, że „Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wadliwy wyrok Sądu Rejonowego, dzieląc wyrażony w nim pogląd, że stan zagospodarowania nieruchomości, z którym

zapoznał się powód, wskazywał, iż A. G. w dacie nabycia nieruchomości pozostawał w złej wierze, podczas gdy powód przeznaczając na ten cel oszczędności całego życia podjął szereg działań zmierzających do ustalenia stanu faktycznego i prawnego nieruchomości, dokładając znacznie większej staranności, aniżeli wymagana w czynnościach tego rodzaju i w danych okolicznościach, podejmując decyzję o nabyciu nieruchomości, pozostawał w usprawiedliwionym przekonaniu, że zbywcy przysługuje wykonywane przez niego prawo własności”.

W odpowiedzi na skargę pozwana Gmina Miasta G. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Powód tak rozumianego zagadnienia nie sformułował, przedstawiając problem polegający na ocenie prawidłowości zastosowania w konkretnych okolicznościach sprawy powołanych w skardze przepisów prawa materialnego i zmierzając do poddania kontroli Sądu Najwyższego trafności zaskarżonego

rozstrzygnięcia, nie zaś do rzeczywistego wyjaśnienia poważnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, wywołującego poważne wątpliwości, dotychczas nierozstrzygniętego. Co więcej, uzasadniając wniosek, skarżący wadliwie połączył jego uzasadnienie z uzasadnieniem podstaw skargi, pomijając wymaganą juretryczną argumentację przekonującą o wystąpieniu zagadnienia prawnego, pomimo, że Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi mają niezależny charakter, pełniąc odmienne funkcje, a zatem nie mogą być utożsamiane i wymagają przedstawienia odrębnej, właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, powód, pomijając całkowicie aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa materialnego skoncentrował się na przedstawieniu argumentacji zmierzającej do niedopuszczalnego w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. kwestionowania oceny dowodów i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Ograniczenie się do polemiki ze stanowiskiem Sądu odwoławczego co do oceny dowodów i zaprezentowanie własnej korzystnej dla siebie wersji stanu faktycznego nie może prowadzić do wykazania oczywistej zasadności skargi.

Nie stwierdziwszy okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db